

типите на традицията, но и пророкуват бъдещето, тенденцията, просъществуването на изкуството („За тенденцията и тенденциозната литература“, „Млади и стари“ на д-р Кръстев). Манифестът се отлъчва от приемствеността, свива изкуството в кръг, но в същото време е „блян“ на модерния поет за бъдещото изкуство. Модернизмът не просто „мисли“ в настоящето, но той и „бленува“, „фантазира“ – това именно му липсва на еснафа, на „даскала“. Илюзията/утопията на Кръстев и Славеиков е за превръщане на „говеждия пазар“ в „блажен остров“, където „даскалите“ ще бъдат сменени от „поети“. Заговорът на модернизма за бъдещето е да изкълчи реалността, да зачеркне нейната негативност и да „фантазира“ – висше съществуване, където тялото е захвърлено като един демодирани уникум. Индивидуалистическият проект на кръга „Мисъл“ е за неподчинение от изкуството на тялото и неговите материалистични цели (за политика, агитация, пре-ревностна просвета), изкуството не стои в пряко отношение с нуждите и целите на тялото, то няма нужда от „материалистическата система“, а от илюзии...

Кръгът „Мисъл“ формира първото естетическо постановено и съзнателно моделирано *тяло* в българската литература. Трима поети и критикът сглобяват корпуса на модерната литература. Те имат концепция, *мисъл*, от която изхождат и която генерира текстовете им. Корпусът на кръга „Мисъл“ е в единната структура, обединението на различни индивидуалности, групирането. „Но corpus не е никога собствено аз. Той е винаги „обект“, тяло об-ективирано (захвърлено)“ (Нанси). Почерците на тримата поети се внедряват в по-масивната естетическа програма, скандирана от критика. Корпусът е афалното и ацефалното, без опашка и без глава, монолитност и прекъснатост. Така като част от кръга „Мисъл“, като вписани и затворени в него, П. П. Славеиков, Яворов и П. Тодоров са ацефални и афални, подчиняващи се и поддаващи се на тълкуването на д-р Кръстев. Той разполага с телата на техните текстове и оперира свободно с тях. Но като мисъл, индивидуалност те са изплъзващи се, текстовете им са отвъд програмата, излизат от очертанията на кръга „Мисъл“, остават загадъчни, необяснени, неартикулирани.

Модернизмът традиционно (С. Хаджикосев, Св. Игов, Нина Илиева) е разделен в три етапа: 1) кръгът „Мисъл“, 2) кръгът „Звено“ – символизъм, 3) „Везни“, Гео Милев – авангард, като водещи са понятията „свое“ – „чуждо“, „индивидуалност“ – „общество“ (традиция). Бойко Пенчев предлага модернизмът да бъде мислен не толкова в дихотомията на термините, които винаги ще представят модернизма в аспекта на някаква недостатъчност, откъснатост, болно и болезнено състояние, което изисква нормализиране, хирургическа намеса, изцеление и регулация,